

வயரொவ்யபாம் [2]

மதரீதியான பாவி

வேதபாடப் பகுதி: 1 இராஜாக்கள் 11:26-39; 12:1-14:20

நன்மைக்கோ அல்லது தீமைக்கோ, குடும்பங்கள், நகரங்கள், மற்றும் நாடுகளுக்கான மனித விஷயங்களின் ஓட்டத்தைப் பெரும்பாலும் ஒரு மனிதரே அமைக்கின்றார் என்பதற்கு வரலாறு சாட்சியிடுகிறது.¹ “அது நியாயமல்ல,” “ஒரு நபருக்கு இவ்வளவு அதிக செல்வாக்கைத் தரக்கூடாது. ஒவ்வொரு மனிதரும் தத்தமது சுய அடைவிடத்தை வேறொருவரின் இடையூறு இல்லாத வகையில் தீர்மானிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்” என்று நீங்கள் கூறுகின்றீர்கள். நீங்கள் கூறுவது சரியே; அவ்வாறாகவே தேவன் நம்மை படைத்திருக்கின்றார். இருந்தபோதிலும், மனிதர்களும் நாடுகளும், பொதுவான போக்குகளுக்கும் வாழ்வு நடைகளுக்கும் மறை முகமாகவும் சிந்தனையற்ற வகையிலும் இணங்கிப்போய், தேவனுடைய வசனத்தைப் பற்றிய ஆன்ம ஆய்வுப் பரிசோதனையும் தங்கள் சொந்த முடிவுகளை ஏற்படுத்துதலும் இன்றி, அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் முடிவுகளுக்கு இணங்கிப் போய்விடுகின்றனர். இதன்விளைவாக, அவர்கள் அடிக்கடி தாங்களாகவே தங்கள் தலைவர்களின் கரங்களில் உள்ள கயிறுகளில் ஆடும் பொம்மைகள் ஆகிவிடுகின்றனர். குறைவான தடைகள் கொண்ட பாதையானது கோணலான ஆறுகளையும் கீழ்ப்படிதலற்ற மக்களையும் உருவாக்குகிறது. தேவன் நமக்கு அளித்துள்ள சுயாதீன சித்தத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தாமையினால், நாம் நம்மையே தன்னார்வத்துடன், இன்னொருவரின் கால அட்டவணைக்குள்ளாகும் அடிமைத்தனத்திற்குள் அனுப்புகின்றோம்.

இஸ்ரவேல் மக்கள், யெரொபெயாமைத் தங்கள் அரசராகத் தேர்ந்தெடுத்தமைக்குத் தங்களைத் தாங்களே பாராட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்தாம் ஒரு நல்ல அரசராக இருப்பதற்கு, ஒரு மனிதன் கொண்டிருக்கத் தேவையான - திறமை, பிறரை ஆட்படுத்தும் வலிமையுள்ள தனிமனிதப் பண்பு, உறுதியான நம்பிக்கை, மற்றும் இயற்கையான நடத்துவத் திறமைகள் என்ற எல்லா குணங்களும் அமையப்பெற்றிருந்தாரே. புதிய அரசு ஒன்றிற்கு இதைவிட மேன்மையான தெரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்தி இருக்க இயலாது! இளமையான யெரொபெயாமுடன், அவர்களின் எதிர்காலம் ஒளிமிகுந்ததாகவும் அழைப்பு விடுப்பதாகவும் இருந்தது. இவ்வாறு அவர்கள் நினைத்தனர்.

அவர்களின் இறுமாப்புள்ள தேர்வான யெரொபெயாம், அரசானது மீண்டும் ஒருக்காலும் திருப்பப்பட இயலாத ஒரு கீழ்நோக்குப் பாதையில்

அவர்களை அனுப்புவார் என்பதைப் பற்றி அவர்கள் சிறிதளவே உணர்ந்தறிந்தனர். யெரொபெயாம் அவர்களை இருபத்தி இரண்டு ஆண்டுகள் ஆளுவார் (கி.மு. 931-910),² ஆனால் அந்த ஆண்டுகள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு சாவுக்கேதுவானவைகளாய் இருக்கும்.

யெரொபெயாம் ஒளிவீசும் வெற்றியாளராய் இருப்பார் என்ற ஒவ்வொருவரின் எதிர்பார்ப்பிற்குப் பதிலாக, அவர் முற்றிலும் தோல்வியாளராய் இருந்தார். அவர் தமது நாட்டைப் பாவத்திற்குள் வழிநடத்திய ஒருவிஷயத்தினால்தான் அவர் நினைவில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்தக் காட்சியில், அவர் சாத்தானின் நாயகனாய் இருந்தார். அவர் நேரெதிர்த்தன்மை உள்ளவராக, முரண்பாட்டின் மொத்த உருவமாக இருந்தார். அவர் ஒரு மதரீதியான பாவியாய் இருந்தார். வழக்கமாக, ஒருவர் தேவபக்தியுள்ளவராயிருந்தால், அவர் ஒரு பாவியாய் இருப்பதாக நினைக்கப்பட மாட்டார்; ஒருவர் பாவியாய் இருந்தால், அவர் தேவபக்தியுள்ளவராய் இருப்பதாக நினைக்கப்பட மாட்டார். இருப்பினும், யெரொபெயாம், இவ்விரு வகைப்பட்டவராகவும் இருந்தார், அதுதான் அவரது வாழ்வைத் தேவனுக்கு முன்பாக அருவருக்கத் தக்கதாகக்கிற்று. யெரொபெயாம் பாவம் செய்து இஸ்ரவேல் பாவம் செய்யக் காரணம் ஆனார் என்று இருபத்தி ஐந்து முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. எவரொருவரும் தம் வாழ்வின்மீது கொண்டிருப்பதற்கு இது எவ்வளவு பயங்கரமான கல்லறை வாசகமாக உள்ளது!

மிகவும் குறிப்பாகக் கூறுவதென்றால், அவரது பாவம் என்னவாக இருந்தது? யெரொபெயாம் செய்ததுதான் என்ன? அவர் ஏன் இவ்வளவு தோல்வியாளராக இருந்தார்?

பாவம் விளக்கப்படுதல்

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பதற்கு முன் ஒருவேளை, பாவத்தை விரிவான இரு வகைகளாகப் பிரித்தல் என்பது நமக்கு உதவியாக இருக்கலாம்: ஒழுக்கரீதியான பாவங்கள் மற்றும் மதரீதியான பாவங்கள். வேதாகமத்தின் எவ்விடத்திலும் இப்படிப்பட்ட பகுப்பு ஏற்படுத்தப் படுவதில்லை. யெரொபெயாம் எந்தப் பாவத்தில் குற்றப்பட்டிருந்தார் என்பதைத் தெளிவாக்குவதற்காகவே நாம் இதைச் செய்ய முயற்சிக் கின்றோம்.

ஒழுக்கரீதியான பாவங்கள் என்பவை, பிறரையோ அல்லது நம்மையோ புண்படுத்தக்கூடிய பாவங்களாய் இருப்பதால் தவறாய் இருக்கின்றன. அவைகள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதால் புண்படுத்துபவையல்ல; அவைகள் புண்படுத்துபவைகளாய் இருப்பதால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. நமது அன்பான தகப்பனாகிய தேவன், நமது சிந்தைகளையும் மனச்சாட்சியையும், உடலையும் மற்றும் ஆளுமைத் தன்மையையும் புண்படுத்தி அழித்துப்போடுகின்ற எண்ணப்போக்குகளையும் செயல்களையும் தடை செய்வதின்மூலம் நமது மேலான ஆர்வத்திற்கு உரியவற்றிற்காக நம்மீது கண்ணோக்கமாய் இருக்கின்றார். எல்லைக்கு உட்பட்ட, நமது காரண அறிவானது தூய்மையாகப் பயன்படுத்தப்படும்போது, மனிதர்களைப்

புண்படுத்துகின்ற அல்லது மோசம்போக்குகின்ற எந்த ஒரு விஷயமும் பாவமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறது.

மதரீதியான பாவங்கள் என்பவை, தேவனுடைய தெளிவான கட்டளைகளை மீறுதல் என்பதால் தவறாய் இருக்கின்றன. அவைகள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதால் புண்படுத்துபவைகளாய் இருக்கின்றன; அவைகள் புண்படுத்துபவைகளாய் இருப்பதால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளவையல்ல. தேவன் ராஜரீகம் செலுத்துபவராய் இருக்கின்றார், அவர் எவ்வாறு ஆராதிக்கப்பட வேண்டும், சேவிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என்பதை அவரே நமக்குக் கூறுகின்றார். அவர் தமது அறிவுறுத்தல்களுக்கு எப்போதுமே தமது பகுத்தறிவுள்ள காரணத்தைக் கொடுப்பதென்று தேர்ந்துகொள்ளாது இருக்கலாம், ஆனால் அவருக்கு நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றனர். உதாரணமாக, அவர் லேவியராகமம் 10ல், நாதாப் மற்றும் அபியூ ஆகியோருக்கு, ஆசரிப்புக்கூடார ஆராதனையில் எவ்வகையான அக்கினியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கூறியிருந்தார். அவரது சட்டத்தை அவர்கள் அறிந்து இருந்தனர், ஆனால் அதை அவர்கள் எண்ணாமற்போயினர், அதை அவர்கள் மதியாமற்போயினர், அதை அவர்கள் நீக்கிப்போட்டனர். அவரது அறிவுறுத்தல்களை அவர்கள் பின்பற்றத் தவறிய விஷயமானது பேரழிவிற்குரிய விளைவுகளைக் கொண்டு வந்தது.

பின்பு ஆரோனின் குமாரராகிய நாதாபும் அபியூவும் தந்தன் தூப கலசத்தை எடுத்து, அவைகளில் அக்கினியையும் அதின்மேல் தூபவர்க்கத்தையும் போட்டு, கர்த்தர் தங்களுக்குக் கட்டளையிடாத அந்நிய அக்கினியை அவருடைய சந்நிதியில் கொண்டுவந்தார்கள். அப்பொழுது அக்கினி கர்த்தருடைய சந்நிதியிருந்து புறப்பட்டு, அவர்களைப் பட்சித்தது; அவர்கள் கர்த்தருடைய சந்நிதியில் செத்தார்கள் (லேவியராகமம் 10:1, 2).

நாதாபும், அபியூவும், ஒழுக்கரீதியான பாவங்கள் என்று பொதுவாகக் கருதப்படும் கொலை, களவு அல்லது புறங்கூறுதல், ஆகியவற்றினால் குற்றப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் தேவனுடைய அறிவுறுத்துதல்களைப் புறக்கணித்து இருந்தனர். அவர்கள் அவருடைய நிபந்தனைகளைக் கண்டும்காணாததுபோல் விட்டுவிட்டனர், அவ்வளவே. அவருடைய நியமங்களை அவர்கள் மறுத்திருந்தனர். அவர்கள் ஒழுக்கரீதியான பாவத்தையல்ல, ஆனால் மதரீதியான பாவத்தைச் செய்திருந்தனர். “தேவன் கட்டளையிட்டதல்லாத ஒரு அந்நிய அக்கினியைப் பயன்படுத்துவதில் என்ன துன்பம் இருக்கப் போகிறது?” “அது எவரொருவரையும் புண்படுத்துவதில்லையே. அது ஒன்றுமறியாத ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பாக, இயல்பில் மாற்றமாக, ஒரு புதிய பாணியாக மாத்திரம் தானே இருந்தது” என்று சிலர் விவாதம் செய்யலாம். அவர்களின் செயலானது முடிவு செய்தலின் விஷயத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஆழத்திற்குச் சென்றன. அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைப் புறக்கணித்தல் என்ற பாவத்தைச் செய்தனர். அவர்கள் கீழ்ப்படியாதவர்களாய் இருந்தனர். அவர்கள் தேவனு

டைய இடத்தில் தங்களை வைத்தனர். “தேவனை ஆராதிப்பது எவ்வாறு என்பதைப்பற்றிய முடிவுகளை நாம் மேற்கொள்வோம்,” என்று அவர்கள் தங்கள் செயல்களினால் கூறினர்.

எனவே, மதரீதியான பாவத்திற்கும் ஒழுக்கரீதியான பாவத்திற்கும் இடையில் வேறுபாடு தெளிவாக உள்ளது. ஒழுக்கரீதியான பாவத்தின் தடைக்குப் பின்னால், மற்றவர்களையோ நம்மையோ புண்படுத்தாது இருத்தல் என்ற பகுத்தறிவு உள்ளது, அதே வேளையில் மதரீதியான பாவத்திற்குப் பின்னால், தேவன் மதிக்கப்படவும் அவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் வேண்டும் என்ற பகுத்தறிவு உள்ளது.

யெரொபெயாமின் மரணத்திற்கேதுவான தவறு என்பது ஒழுக்கரீதியானதல்ல, ஆனால் அது மதரீதியானதாய் இருந்தது. அவர் மனாசேயைப் போல் ஒன்றுமறியாத மக்களைக் கொலைசெய்யவில்லை (2 இராஜாக்கள் 21:16); அவர் தாவீதைப்போல் ஒழுக்கவீனமானதைச் செய்யவில்லை (2 சாமுவேல் 11:1-5); மற்றும் அவர் சவுல் செய்ததுபோல் தமது வாக்குறுதிகளை மீறவில்லை (1 சாமுவேல் 15:17-22). இருந்தபோதிலும், அவர் மோசேயின் பிரமாணத்தைப் புறக்கணித்தார்; அவர் தமது சொந்தத்தில் மதரீதியான சட்டங்களை எழுதி, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படியும்படி மக்களை வழிநடத்தினார்.

பாவம் விவரிக்கப்படுதல்

யெரொபெயாம் அரியணையேறியதற்குப் பின்பு குறுகிய நாட்களிலேயே, தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட எச்சரிக்கையை மீறி ஆர்ப்பரித்து மதரீதியான கீழ்ப்படியாமையில் தலைகீழாக மூழ்கினார். முதலாவதாக, அவர் பெத்தேல் மற்றும் தாண் ஆகிய இடங்களில் ஆராதனை மையங்களை ஏற்படுத்தினார். பெத்தேல் என்ற இடம், இஸ்ரவேலின் தெற்குப் பகுதியில் எருசலேமில் இருந்து எட்டு மைல்கள் தொலைவுக்குள் இருந்தது, மற்றும் தாண் என்ற இடம் பலஸ்தீனத்தின் வடக்கு முனையில் இருந்தது.

... ஆகையால் ராஜாவானவன் யோசனைபண்ணி, பொன்னினால் இரண்டு கன்றுக்குட்டிகளை உண்டாக்கி, ஜனங்களைப் பார்த்து: “நீங்கள் எருசலேமுக்குப் போகிறது உங்களுக்கு வருத்தம்”; ... என்று சொல்லி, ஒன்றைப் பெத்தேலிலும், ஒன்றைத் தாணிலும் ஸ்தாபித்தான் (12:28, 29).

ராஜ்யம் பிரிந்தபோது, தெற்கு ராஜ்யமானது வசனரீதியான ஆராதனை இடமான எருசலேமைத் தக்க வைத்துக்கொண்டது. ஒரு ஆண்டில் மூன்றுமுறை, தேவனுடைய மக்கள் அவரை ஆராதிக்க எருசலேம் செல்ல வேண்டியிருந்தது (யாத்திராகமம் 23:17). இவ்விதமாக யெரொபெயாம் தமக்குள்ளே பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டார்: “எருசலேமுக்கு ஆராதிக்கச் செல்லும் மக்களைப் பற்றிய விஷயம் என்ன? அவர்கள் ஆராதனைக்கென்று எருசலேம் சென்றால், அவர்கள் அங்கே தங்க விரும்புவார்கள். நான் எனது ராஜ்யத்தை இழந்துபோக நேரிடலாம்.”

இந்தக் கேள்வியை அவர் எவ்வாறு கையாளுவார்? அவர் ஜனங்களைத் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி எருசலேமுக்குச் செல்லும்படி வேண்டிக் கொள்வாரா, அல்லது அவர் தேவனுடைய பிரமாணத்தை அவத்தமாக்கி, மக்களை எருசலேம் செல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளாதபடி புதிய ஆராதனை முறைமையை ஏற்பாடு செய்வாரா? அது ஒரு முக்கியமான முடிவாக இருந்தது. நாடுமுழுவதும் அவரின் வழிநடத்துதலுக்காகக் காத்திருந்தது. சரியான முடிவை எடுப்பதற்கு, நேர்மை, ஒப்புவித்தல், மற்றும் தைரியம் ஆகியவை அவசியமாயிருந்தன. யெரொபெயாம், தேவனுக்கு முழுமையும் கீழ்ப்படியாமையுடன், ஆராதனைக்கென்று புதிய மையங்களை அமைத்தார், இதை அவர் எருசலேம் மிகத்தொலைவில் உள்ளது, எருசலேமுக்கு ஆராதிக்கச் செல்லுதல் என்பது மிகவும் வருத்தமாயிருக்கும் என்ற முகமுடியின்கீழ் செய்தார்.

யெரொபெயாம் இதைவிட அதிகமாகவும் சென்று, ஆராதனைக் கொண்டு புதிய பொருட்களையும் நிறுவினார்: பொன் கன்றுக்குட்டிகள்.

ஆகையால் ராஜாவானவன் யோசனைபண்ணி, பொன்னினால் இரண்டு கன்றுக்குட்டிகளை உண்டாக்கி, ஜனங்களைப் பார்த்து: "... இஸ்ரவேலரே, இதோ, இவைகள் உங்களை எகிப்துதேசத்திலிருந்து வரப்பண்ணின உங்கள் தேவர்கள் என்று சொல்லி" (12:28).

இவ்வகையான செயல், யெகோவாவை உண்மையாய்த் தொழுது கொள்பவர்களால் நினைத்துப்பார்க்க முடியாததாய் இருந்தது. சீனாய் மலையின் அடிவாரத்தில் ஆரோன், பொன்கன்றுக்குட்டியை உண்டாக்கி அதைத் தொழுதுகொள்ளும்படி மக்களை வழிநடத்தியபோது என்ன நடந்தது என்பதனிமித்தம் (யாத்திராகமம் 32:1-6), யெரொபெயாமும் இஸ்ரவேல் மக்களும் இப்படிப்பட்ட தந்திரத்தின் தவறைப் பற்றி அறிந்திருக்கவேண்டும். மோசே சீனாய் மலையில் இருந்து பத்துக் கட்டளைகளுடன் இறங்கி வருவதற்கு முன் இஸ்ரவேல் மக்கள் ஏற்கனவே அவற்றில் பலவற்றை மீறியிருந்தனர். யெரொபெயாம் இந்தப் பொன் கன்றுக்குட்டிகளை, யெகோவாவை ஆராதிப்பதற்குப் பதிலியாக அல்ல, ஆனால் யெகோவாவை ஆராதிக்கும் அடையாளங்களுக்குக் கண்ணால் காணக்கூடிய அடையாளங்களாக இருக்க விரும்பினார். இதுதான் விஷயம் என்றிருந்தாலும்கூட, இப்படிப்பட்ட கன்றுக்குட்டிகளை உண்டாக்குதல் என்பது முற்றிலும் அங்கீகரிக்கப்படாததாகவும் பத்துக்கட்டளைகளில் இரண்டாவது கட்டளையை மீறுதலாகவும் இருந்தது.

யெரொபெயாம் புதிய கண்டுபிடிப்புகளை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளவில்லை. அவர் பலிபீடப் பிரச்சனையொன்றை எதிர்கொண்டார். நோவா, ஆபிரகாம், மற்றும் மோசே ஆகியோரின் காலத்தில் இருந்தே, தேவனுக்குப் பலிகள் செலுத்துவதின் அத்தியாவசியம் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குள் ஊறிப்போய் இருந்தது. இஸ்ரவேல் மக்கள் பலிசெலுத்துதலை வலியுறுத்துவார்கள். யெரொபெயாம், ஆராதனைக்கு என்று புதிய மையங்களை நிறுவிருந்தார், ஆனால் பலிசெலுத்துவதற்கென்று அவர்

புதிய பலிபீடங்களை அமைத்திருக்கவில்லை, இது இஸ்ரவேல் நாட்டில் இருந்த அவரது மக்களைத் திருப்திப்படுத்தாது; அவர்கள் தங்கள் பலிகளைச் செலுத்துவதற்கு இன்னமும் எருசலேமுக்குச் செல்ல விரும்புவார்கள்.

இஸ்ரவேல் நாட்டினர் யாவருக்கும் பலிசெலுத்தும் இடமாகத் தேவன் எருசலேமையே குறிப்பிட்டு இருந்தார் என்பது யெரொபெயாமின் பிரச்சனையில் இருந்த இன்னொரு சிக்கலாகும். புதிய பலிபீடங்களை அமைத்தல் என்பது தேவனுக்கு நேரடியாகக் கீழ்ப்படியாமல் போவதாக இருக்கும். யெரொபெயாம் ஒரு இக்கட்டான நிலையை எதிர்கொண்டிருந்தார்: அவர் புதிய பலிபீடங்களை நிறுவி தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போக வேண்டுமா, அல்லது புதிய பலிபீடங்களை நிறுவ மறுத்து, தமது ஜனங்கள் எருசலேமுக்குப் பலிசெலுத்தச் செல்லும்போது அவர்களை இழந்துபோகும் இடர்ப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? அவர் என்ன செய்தார்? அவர் புதிய பலிபீடங்களை அமைப்பதை தேர்ந்து கொண்டார். ஆராதனைக்கான அவரது புதிய மையங்கள் பிற்பாடு - எருசலேமில் இருந்த யாவற்றையும் கொண்டவைகளாய், புதிய பலிபீடங்களையும் கொண்டவைகளாய் - முழுமையடைந்தவையாகக் காணப்பட்டன. "... பெத்தேலில் தான் உண்டாக்கின பலிபீடத்தின்மேல் பலியிட்டு, ..." (12:33). அவர் தமது புதிய மதத்தில் திரும்பவரக்கூடாத அளவுக்குத் தொலைதூரம் சென்றிருந்தார்; அவர் தேவனுடைய சித்தத்தை மதிக்காமல், புதிய பலிபீடங்களை அமைத்தார். ஒரு பாவம் இன்னொரு பாவத்திற்கு வழிநடத்திற்று.

நான்காவதாக, யெரொபெயாம் ஆசாரியர்களில் புதிய முறைமையை அமைத்தார். "அவன் மேடையாகிய ஒரு கோவிலையும் கட்டி, லேவியின் புத்திரராயிராத ஜனத்தில் ஈனமானவர்களை ஆசாரியராக்கினான்" (12:31). தேவன், அம்ராவின் வீட்டாரில் இருந்து லேவியர்களை மாத்திரம் ஆசாரியப்பணிக்கு என்று அபிஷேகித்திருந்தார் (2 நாளாகமம் 13:10). யெரொபெயாம், ஆராதனைக்கென்று ஏற்படுத்திய புதிய மையங்களில் உண்மை யான ஆசாரியர்களைப் பணிக்கு அமர்த்துவதில் ஒரு பிரச்சனையைக் கொண்டிருந்தார். ஏன் அவர்களுக்கு என்ன? அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு மதிப்பளித்தால், அப்படிப்பட்ட பெரும் பிழையான தவறுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்ற பயங்கரமான சிந்தனையில் இருந்து பின்வாங்கிப் போயிருப்பார்கள் (2 நாளாகமம் 13:9). ஆகையால், யெரொபெயாம், ஆசாரியர்களுக்கென்று தமது சொந்த முறைமையை ஏற்படுத்தி, பதினொரு கோத்திரங்களிலும் இருந்து, அரசனின் வேண்டு கோள் எவ்வளவு பாவமுள்ளதாயிருப்பினும், அதைச் செய்யக்கூடிய மனிதர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஐந்தாவதாக, அவர் ஒரு புதிய வருடாந்திரப் பண்டிகையை ஏற்படுத்தி, மதரீதியான நாட்காட்டியை மாற்றியமைத்தார்.

தன் மனதிலே தானே நியமித்துக்கொண்ட எட்டாம் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியிலே பெத்தேலில் தான் உண்டாக்கின பலிபீடத்தின் மேல் பலியிட்டு, இஸ்ரவேல் புத்திரருக்குப் பண்டிகையை ஏற்படுத்தி,

பலிபீடத்தின்மேல் பலியிட்டுத் தூபங் காட்டினான் (12:33).

மோசேயின் பிரமாணம், மதரீதியான ஆண்டில் ஏழாம் மாதத்தைத் தனிச்சிறப்பான பகுதியாக ஒதுக்கி வைத்திருந்தது: அம்மாதத்தின் முதல் நாள் எக்காளங்களின் பண்டிகையாய் இருந்தது (லேவியராகமம் 23:23-25), பத்தாம் நாள் பாவநிவிர்த்தி செய்யும் நாளாய் இருந்தது (லேவியராகமம் 23:27), மற்றும் பதினைந்தாம் நாளில் இருந்து இருபத்தி இரண்டாம் நாள் வரைக்கும் கூடாரங்களின் பண்டிகையாய் இருந்தது (லேவியராகமம் 23:33-36). யெரொபெயாம் மதரீதியான நாட்காட்டியை ஒரு மாதம் முன்தள்ளி, எட்டாம் மாதத்தில் பதினைந்தாம் நாளை பண்டிகையாக நியமித்தார். இது அவர் “தன் மனதிலே தானே நியமித்துக் கொண்ட” விஷயம் என்று வேதாகமம் கூறுகிறது (12:33).

இந்த எல்லா மாற்றங்கள் மற்றும் மாற்று ஏற்பாடுகள் ஆகியவற்றின் விளைவாக இது தேவனுடைய மதமாய் இராமல், யெரொபெயாமின் மதமாயிற்று. யெரொபெயாம் தேவனுடைய சித்தத்தை நாடவில்லை; அவர் தமது சொந்த இருதயத்தைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர் நாட்டின் நடத்துனர் என்ற வகையில் முற்றிலும் தோல்வியடைந்திருந்தார். அவர் தேவனுடைய பிரதிநிதியாயிருந்து, மக்களைத் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்ய வழிநடத்த வேண்டியிருந்தது - ஆனால் அவர் மக்களைத் தமது சுயசித்தத்தின்படி செய்ய வழிநடத்திய ஒரு பொய்த் தேவனாக ஆனார்.

சாத்தான் உண்மையில் மதத்தை எடுத்துப்போட முயற்சி செய்வ தில்லை; அவன் மனிதர்களை, தேவனுடைய மதத்திற்குப் பதிலாக மனிதர்களின் மதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவதற்கு நாடுகின்றான். யெரொபெயாம் விரும்பத்தக்கவராக, நியாயமான வரென்று காணப்படக்கூடியவராக, மற்றும் நடைமுறைக்கு ஏற்றவரென்று உறுதியாகக் காணப்படுபவராக இருந்தார். அவர் செய்தவற்றில் ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் தவறாயிருந்தது - அவர் தேவனுடைய சித்தத்திற்குப் பதிலாகத் தமது சித்தத்தை வைத்தார்!

பாவம் பழித்துரைக்கப்படுதல்

யெரொபெயாம் தமது சொந்த மதத்தை கண்டுபிடித்து அதைப் பின்பற்றும்படி மக்களை வழிநடத்தியதைத் தொடர்ந்து அது கர்த்தரால் தெளிவாய்ப் பழித்துரைக்கப்பட்டது. உண்மையில், கர்த்தர் தமது வார்த்தை களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதைப் பின்வரும் நாடகத்துவமான மூன்று நிகழ்ச்சிகளில் அறிவித்தார்.

வெளிப்படையான கடிந்துகொள்ளுதலின்மூலம்

யெரொபெயாம் எட்டாம் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியில், தாம் நியமித்திருந்த பண்டிகையை ஆசரிப்பதற்காகப் பெத்தேலுக்குச் சென்றார். அவர் வெட்கமற்ற கீழ்ப்படியாமையுடனும் பயபக்தியற்ற முரட்டுத் தனத்துடனும், தூபம் காட்டுவதற்காகப் புதிய பீடத்தின் மேல் ஏறிச்

சென்றார் (12:33). அவர் திகைப்படையும்படி, மக்கள் கூட்டத்தில் இருந்து தேவனுடைய மனிதர் ஒருவர் வந்தார், அவர் ஒரு வலுவான யூதாவின் தீர்க்கதரிசியாவார், அவர் தமது உதடுகளில் தீர்ப்பு வாக்கியத்துடன் வந்தார். அது அங்கிருந்தவர்களிடையில் அமெரிக்கையுடன் ஒரு முணுமுணுப்பையும், பொறுப்பாளியாய் இருந்தவர்களிடையில் அமைதியையும் கொண்டுவந்தது, தீர்க்கதரிசி குற்றம்சாட்டும் விரலைப் பீடத்தின் மீது நீட்டி, அதைப்பற்றித் தேவனுடைய சாபத்தை அறிவித்தார்:

பலிபீடமே பலிபீடமே, “இதோ, தாவீதின் வம்சத்தில் யோசியா என்னும் பேருள்ள ஒரு குமாரன் பிறப்பான்; அவன் உன்மேல் தூபங்காட்டுகிற மேடைகளின் ஆசாரியர்களை உன்மேல் பலியிடுவான்; மனுஷரின் எலும்புகளும் உன்மேல் சுட்டெரிக்கப் படும் என்பதைக் கர்த்தர் உரைக்கிறார் என்று கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் கூறினான்” (13:2).

யெரொபெயாமின் பலிபீடமானது, அதன்மீது பலிகளைச் செலுத்திய கள்ள ஆசாரியர்களின் எலும்புகளை எரிக்கும் இடமாக ஒருநாளில் மாறும். இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தில் யோசியாவின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டது. எனவே, நாம் இதை “பெயர்த்தீர்க்கதரிசனம்,” என்று அழைக்கின்றோம், இது அந்தப் பலிபீடம் யாருடைய ஆளுகைக் காலத்தில் பரிசுத்தக்குலைச்சலாக் கப்படுமோ அந்த குறிப்பிட்ட மனிதரின் குறிப்பிட்ட பெயரை முன்னுரைப்பதால் இவ்வாறு அழைக்கின்றோம். இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு யோசியா என்ற நல்ல அரசரின் ஆளுகையின்போது நிறைவேற்றப்பட்டது (2 இராஜாக்கள் 23:20). அந்தத் தீர்க்கதரிசி ஒரு அடையாளத்தைக் கொடுத்து, “இதோ, இந்தப்பலிபீடம் வெடித்து, அதின்மேலுள்ள சாம்பல் கொட்டுண்டுபோம்; கர்த்தர் உரைத்ததற்கு இதுவே அடையாளம்” என்று கூறினார் (13:3) தீர்க்கதரிசனம் தனது சொந்த நிரூபணத்தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. அதற்கான நிரூபணம் உடனடியாகக் கொடுக்கப்படும்.

யெரொபெயாம் தமது கையை உயர்த்தி அவரைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடம், “அவனைப் பிடியுங்கள்!” என்று கூறினார். அந்தத் தீர்க்கதரிசி தேவனால் அனுப்பப்பட்டவர், அவர் சத்தியத்தைப் பேசியிருந்தார், மற்றும் யெரொபெயாம் தேவனால் கடிந்துகொள்ளப்பட்டார் என்பவற்றிற்குச் சாட்சியாக, நீட்டப்பட்ட யெரொபெயாமின் கை, “மரத்துப்போயிற்று” (13:4). உடனடியாக, அந்தப்பீடம் மேலிருந்து கீழாகப் பிளவுண்டு, சாம்பல் கொட்டுண்டுபோயிற்று. தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் ஊனப்படுத்தும் வல்லமையினால் அடிக்கப்பட்ட யெரொபெயாம், தனது மரத்துப்போன கையைக் குணமாக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவரது வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்பட்டது (13:6). தேவன் எப்போதுமே இரண்டாம் வாய்ப்பளிக்கும் தேவனாயிருக்கிறார். யெரொபெயாம் அந்த சூழ்நிலைகளினால் மனந்திரும்பும்படி அழைக்கப்பட்டார். ஒரு கணநேரம், “ஏறக்குறைய மனமாற்றம்” அடைந்த நிலையில், யெரொபெயாம் அந்தத் தீர்க்கதரிசியிடத்தில் தமது அரண்மனைக்கு வந்து உணவுண்டு

இளைப்பாறிச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு அந்தத் தீர்க்கதரிசி நகரத்தில் எவரொருவருடனும் உணவு உண்பதற்குத் தான் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றும், தான் வந்த வழியைவிட்டு வேறொரு வழியாகத் தனது இல்லத்திற்குத் திரும்பும்படி தனக்குக் கட்டளையிடப் பட்டுள்ளதாகவும் பதில் அளித்தார். இவ்விடத்தில் ஒரு அரிய வரைம் உள்ளது - அரசருடன் உணவு உண்ணக் கிடைத்த வாய்ப்பை மறுதலித்த ஒரு தீர்க்கதரிசி! யெரொபெயாம் தமது கீழ்ப்படியாமையைக் குறித்து சிந்தித்தார் என்பதில் ஐயமில்லை, ஆனால் சரியான தீர்மானத்தை நோக்கி அவரது சாய்தல் என்பது குறுகிய காலமே உயிருடன் இருந்திருக்க வேண்டும். தீர்க்கதரிசியின் கடிந்துகொள்ளுதல் என்பது யெரொபெயாமின் மதார்தியான பாவத்தைக் குறித்துத் தேவனின் முதல் பழித்துரைத்தலாக மாத்திரம் இருந்தது.

தீர்க்கதரிசியின் மரணத்தின்மூலம்

இன்னொரு வகையான பழித்துரைத்தல் அந்த நாளின் பிற்பகுதியில் வந்தது. யூதாவின் அந்தத் தீர்க்கதரிசி ஒரு முதிய தீர்க்கதரிசியால் சூழ்ச்சியில் சிக்கவைக்கப்பட்டார். அவர் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த தெய்வீக அறிவுறுத்துதலை மீறி, அந்த முதிய தீர்க்கதரிசியுடன் உணவு உண்டு, பின்பு ஒரு சிங்கத்தினால் கொல்லப்பட்டார் (13:23-26). (இது நமது அடுத்த பாடத்தில் நாம் பெரிதான விவரத்துடன் படிக்கவிருக்கும் விஷயமாகும்.) சிறிய தவறாகக் காணப்படக்கூடியது அவரது மரணத்திற்குக் காரணமாயிற்று. அவர் தமது கழுதைக்கு அருகில் சாலையோரத்தில் இறந்துகிடப்பவராகக் காணப்பட்டார், சிங்கம் அவரைக் கொன்று போட்டது. இந்த செயலின்மூலம் ஒரு சத்தியம் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது: தேவனுடைய வார்த்தையைப் பின்பற்ற வேண்டும். தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதில் ஒரு தீர்க்கதரிசிக்குக்கூட விலக்களிக்கப்படாது. தேவன் தமது ஆணைகள் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று விரும்புவதை தவறக்கூடாத வகையில் கூறியுள்ளார். அந்தத் தீர்க்கதரிசியின் மரணமானது, யெரொபெயாமுக்கும் மற்ற எல்லாருக்கும்கூட “கீழ்ப்படியாமையைக்குப் பொருளறி பாடமாக” இருந்தது. தீர்க்கதரிசி கொலை செய்யப்பட்டதினால் யெரொபெயாம் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டார் என்பதற்குக் குறிப்பெதுவும் நமக்கு கூறப்படுவதில்லை.

வேதனை நிறைந்த புலம்புதல்மூலம்

மூன்றாவது பழித்துரைத்தல் வந்தது. யெரொபெயாமுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான் (14:1-20). ஏலி - என்ற நீதிமானான மனிதர் - தேவபக்தியற்ற இரண்டு மகன்களைக் கொண்டிருந்தார் (1 சாமுவேல் 2:11-17), யெரொபெயாம் - என்ற துன்மார்க்கமான தகப்பன் - தேவபக்தியுள்ள ஒரு மகனைக் கொண்டிருந்தார். அவர் பெயர் அபியா என்பதாகும். ஒருநாள் இந்தப் பையன் தீவிரமாய் வியாதிப்பட்டான். யெரொபெயாமும் அவரது மனைவியும், அவன் வாழ்வானா அல்லது சாவானா என்று அறியாதிருந்தனர். அவர்கள் துக்கத்தினால் துவண்டுபோயினர். பெருந்துயரில் ஆழ்ந்த,

யெரொபெயாம் தமது மனைவியை மாறுவேடத்தில் சென்று, தாம் வெறுத்திருந்த தீர்க்கதரிசியான அகியாவைக் கண்டு, வியாதிப்பட்டிருந்த தமது மகனின் முடிவைப் பற்றிக் கேட்கும்படி கூறினார். அவள் மாறுவேடத்தில் தீர்க்கதரிசியிடம் சென்றாள், அப்போது அவள் பத்து அப்பங்களையும், பணியாரங்களையும், ஒரு கலசம் தேனையும் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றாள். அகியா சீலோவில் வாழ்ந்தார், ஆண்டுகள் ஆனவேளையில், அவர் பார்வையற்றுப் போயிருந்தார். யெரொபெயாமின் மனைவி அகியாவின் வீட்டை அணுகிக்கொண்டிருக்கையில், அவருக்கு யார் வருவது என்பதைப் பற்றியும், அவளுக்கு என்ன கூறவேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் வெளிப்படுத்துதலாகக் கூறப்பட்டது. அவர், “யெரொபெயாமின் மனைவியே, உள்ளேவா; உன்னை அந்நிய ஸ்திரீயாகக் காண்பிக்கிறதென்ன? துக்கசெய்தியை உனக்கு அறிவிக்க நான் அனுப்பப்பட்டேன்” என்று கூறினார் (14:6). நடுங்கிய, அவள் பயத்துடன் உள்ளே வந்தாள், அவள் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிய உடனே அவள் மகன் இறந்துபோவான் என்று அவளுக்குக் கூறப்பட்டது. அந்தப் பையனின் மரணம் நியாயத்தீர்ப்பின் வெளிப்படுத்துதலாக இருக்கவில்லை. நியாயத்தீர்ப்பின் வெளிப்படுத்துதல் பிற்பாடு தரப்பட்டது. அவனது மரணம் இரக்கத்தின் செயல்பாடாயிருந்தது:

“... யெரொபெயாமின் வீட்டாரில் இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு முன்பாக அவனிடத்திலே நல்ல காரியம் காணப் பட்டதினால், யெரொபெயாமின் சந்ததியில் அவன் ஒருவனே கல்லறைக்குட்படுவான்” (14:13).

ஜான் C. விட்கோம்ப் என்பவர், பின்வருமாறு எழுதினார்,

இந்தப் பிள்ளையைக் கணப்படுத்தத் தேவனுடைய வழி, அவனை வியாதியில் இறந்துபோய் ஒரு கல்லறையில் புதைக்கும்படி செய்தல் என்பதாக இருந்தது! ... ராஜ குடும்பத்திற்கு மிகவும் பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பு காத்திருந்தது (1 இராஜாக்கள் 14:10, 11) அதைத் தவிர்க்கும் வகையில் படுக்கையில் மரித்தல் என்பது மாபெரும் ஆசீர்வாதமாய் இருக்கும்!³

யெரொபெயாமின் மனைவிக்கு, யெரொபெயாமின் வீட்டாரை வெட்டிப்போடும் ஒரு அரசர் எழும்புவார் என்றும், அவரது வீட்டாரில் ஆண்கள் யாவரும் வன்முறையில் மரணம் அடைவார்கள் என்றும் கூறப்பட்டது. இது யெரொபெயாமின்மீது நியாயத்தீர்ப்புக்கான தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலாக இருந்தது. அகியா, அசீரிய அடிமைத்தனம் பற்றிய இந்த முதல் தீர்க்கதரிசனத்தைக் குறிப்பிட்டதுடன் நியாயத்தீர்ப்புப் பற்றிய தமது அறிவிப்பை முடித்துக்கொண்டார் (14:15, 16). யெரொபெயாம் தமது மக்கள் ஒருக்காலும் மனந்திரும்பாத பாவ ஓட்டம் ஒன்றை அவர்களுக்குள் தொடங்கியிருந்தார், எனவே, தேவன் அந்த முதல் அரசரின் ஆளுகையின்போதே, நாடானது அதன் பாவத்தினால் ஒருநாளில் அழிக்கப்படும் என்பதை அறிவித்தார்.

“தண்ணீரிலே நாணல் அசைகிறதுபோல, கர்த்தர் இஸ்ரவேலை முறிந்தசையப்பண்ணி, அவர்கள் பிதாக்களுக்குத் தாம் கொடுத்த இந்த நல்ல தேசத்திலிருந்து இஸ்ரவேலை வேரோடே பிடுங்கி, அவர்கள் தங்களுக்குத் தோப்பு விக்கிரகங்களை வைத்து, கர்த்தருக்குக் கோபம் உண்டாக்கினபடியினால், அவர்களை நதிக்கப்பாலே சிதறடித்து, யெரொபெயாம் செய்ததும் இஸ்ரவேலைச் செய்யப் பண்ணினது மான பாவத்தினிமித்தம் இஸ்ரவேலை ஒப்புக்கொடுத்துவிடுவார்” (14:15, 16).

அந்தப் பெண் யெரொபெயாமின் துன்மார்க்கத்துக்கு உடந்தையாயிருந்த அவளது குணத்தினிமித்தம், பிள்ளைக்கு மரணம் நேரிடும் காலம் பற்றிய குறிப்பான அறுவுறுத்தல்கள் தரப்பட்டன.

“ஆகையால் நீ எழுந்து, உன் வீட்டுக்குப் போ, உன் கால்கள் பட்டணத்திற்குள் பிரவேசிக்கையில் பிள்ளையாண்டான் செத்துப் போவான். அவனுக்காக இஸ்ரவேலரெல்லாரும் துக்கங்கொண்டாடி அவனை அடக்கம்பண்ணுவார்கள்; யெரொபெயாமின் வீட்டாரில் இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு முன்பாக அவனிடத்திலே நல்ல காரியம் காணப்பட்டதினால், யெரொபெயாமின் சந்ததியில் அவன் ஒருவனே கல்லறைக்குட்படுவான். ஆனாலும் கர்த்தர் தமக்கு இஸ்ரவேலின்மேல் ஒரு ராஜாவை எழுப்பப்பண்ணுவார்; அவன் அந்நாளிலே யெரொபெயாமின் வீட்டாரைச் சங்கரிப்பான்; இப்போதே இது நடந்தேறும்” (14:12-14).

இந்தப் பெண்ணின் மனதில் ஓடியது என்ன என்பதை உங்களால் கற்பனை செய்ய முடிகிறதா? அவள் தான் வீடு திரும்பும்போது தனது மகன் இறந்துபோவான் என்று அறிந்தாள். நிச்சயமாகவே, அவள் வீடு திரும்பி தனது மகனின் உயிரைக் காக்க ஒரு வழியைக் கண்டறிய முயற்சி செய்தாள். எவ்வழியும் காணப்பட இயலவில்லை. அவளது மனமானது என்ன செய்யலாம் என்பது பற்றிய குழப்பமான சிந்தனைகளுடன் சுற்றிச் சுழன்றிருக்க வேண்டும். கடைசியில், அவள் தேவனுடைய தவிர்க்க இயலாத நியாயத்தீர்ப்பை எதிர்கொள்வதற்கு இல்லம் நோக்கி அற்றலைந்து வந்தாள். அவரது நியாயத்தீர்ப்புகள் நிச்சயமானவைகளாகவும் உறுதியானவைகளாகவும் இருக்கின்றன; எவரொருவரும் - ஒரு தாய்கூட - அவற்றைப் புறம்பே ஒதுக்கி வைக்க இயலாது. அவள் தனது வீடு திரும்புகையில், அவளது மகன் இறந்து போனான். தேவன் எவ்வளவு தெளிவானவராய் இருந்திருக்க வேண்டும்? யெரொபெயாமின் பாவத்தின்மீதான தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு மும்முறை அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. யெரொபெயாம் கருத்தைப் புரிந்துகொண்டு மனந்திரும்பினாரா? இல்லை. அவர் தமது பாவம் நிறைந்த வழியிலேயே தொடர்ந்து சென்றார்.

யெரொபெயாமின் பாவத்தைக் கண்டனம் செய்தல் பற்றிய கடைசிச் செய்தியொன்று - யெரொபெயாமின் மரணம் - நமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது.

தேவன் தமது எச்சரிக்கைகளைக் கவனிக்கும்படிக்கு நம்மிடத்தில் எதிர்பார்க்கின்றார். கடைசியாக, அவரைச் சேவிப்பதற்கு அல்லது நமது தோல்விகளில் இருந்து மனந்திரும்புவதற்கான வாய்ப்புகள் யாவும் கடந்து போய்விடும். பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மைத் திரைகளுக்கு அப்பால் எடுத்துச் சென்று, யெரொபெயாம் மரித்தபோது என்ன நடந்தது என்பதைக் காண்பிக்கின்றார்: "... கர்த்தர் அவனை அடித்ததினால் மரண மடைந்தான்" (2 நாளாகமம் 13:20ஆ). அவர் இயற்கையான மரணம் அடையவில்லை. தேவன் தமது நியாயத்தீர்ப்பின் கரத்தை அவர்மீது வைத்து, அவருக்கு மரணத்தைக் கொண்டு வந்தபோது, அவரது இருபத்து இரண்டு ஆண்டுகள் கால ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. அவரது ஆளுகை, அது தொடங்கியவாறே முடிந்தது - தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமையில். யெரொபெயாம் ஒருக்காலும் மனந்திரும்பவில்லை. அவரது வாழ்வானது, மக்களை தேவனுடைய சத்தியத்தையன்றி, தவறைப் பெற்று, நம்பி வாழும்படி நடத்தவே செலவிடப்பட்டது.

முடிவுரை

இந்த நிகழ்ச்சிகளில் நமக்கு நடைமுறைப் பயன்பாடு ஏதேனும் உள்ளதா? நிச்சயமாக உள்ளது. இந்தத் தெய்வீக எடுத்துரைப்பு, "தேவன் கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கின்றார்!" என்று அறிவிக்கிறது. யெரொபெயாமைப் பற்றிப்படித்தும், தேவனிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த சுயத்தைச் சேவிக்கும் அணுகுமுறையும் கீழ்ப்படியாமையுள்ள வாழ்வும் அவற்றிற்கு ஏற்ற கிரயத்தைச் செலுத்தின என்பதை யாரால் நம்பாதிருக்க முடியும்? ஒருவர் யெரொபெயாமினால் மத்தேயு 7:22, 23ல் நமது கர்த்தரின் வார்த்தையை நினைவுகூருகின்றார்:

அந்நாளிலே அநேகர் என்னை நோக்கி: "கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! உமது நாமத்தினாலே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே பிசாசுகளைத் துரத்தினோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே அநேக அற்புதங்களைச் செய்தோம் அல்லவா? என்பார்கள்." அப்பொழுது, "நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லை; அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே, என்னைவிட்டு அகன்று போங்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்."

மதம்/தேவபக்தி மாத்திரமே போதுமானதல்ல! யெரொபெயாம் ஒரு மதத்தைக் கொண்டிருந்தார், ஆனால் அது தவறான மதமாய் இருந்தது. தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதற்கு ஒரு மதத்தைக் கொண்டிருந்தல் மாத்திரமே போதுமானதாக இருந்ததென்றால், யெரொபெயாம் தேவனுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருப்பார். நீங்கள் ஒரு மதத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தேவன் உங்களிடத்தில் விரும்புவதில்லை; அவர் தமது மதத்தை நீங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றார். யெரொபெயாம் இந்தப் பாடத்தை ஒருக்காலும் கற்றறியவில்லை. அவர் தமது வாழ்வை மதரீதியான பாவியாயிருந்த அரசர் என்ற வகையில் வாழ்ந்தார்.

“யெரொபெயாம் ஏன் மனந்திரும்பவில்லை என்று நான் ஆச்சரியப் படுகின்றேன். அவர் தமது பாவத்திற்காக வெளிப்படையாகக் கடிந்து கொள்ளப்பட்டார். அவரை எச்சரித்த தீர்க்கதரிசி தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாததினால் இறந்தார். யெரொபெயாமின் நல்ல மகன் இறந்தான். யெரொபெயாமுக்கு அவரது வீட்டில் உள்ள ஆண்கள் யாவரும் அவரது பாவத்தினால் வன்முறையில் இறப்பார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அவருக்கும் தெற்கு ராஜ்யத்தின் அரசரான அபியாவுக்கும் உள்நாட்டு மோதல் ஏற்படுவதற்கு முன்பு, அபியாவினால் அவர் கடிந்துகொள்ளப் பட்டார் (2 நாளாகமம் 13:4-12); இருப்பினும் அவர் ஒருக்காலும் மனந்திரும்பவில்லை. அவர் தேவனுடைய கடிந்துகொள்ளுதலை ஒருக்காலும் இருதயத்திற்குள் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அது திகைப்புக் குரியதாயிருக்கிறது” என்று நீங்கள் கூறலாம்.

நின்று நிதானியுங்கள். இது இன்றைய நாட்களில் நாம் காணுகின்ற வற்றைக் காட்டிலும் திகைப்புக்குரியதாக உள்ளதா? நாம் தேவனுக்கு முன்பாக எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதையும், அவரை எவ்வாறு ஆராதிக்க வேண்டும் என்பதையும், தேவன் புதிய ஏற்பாட்டில் வரைகுறிப்பிட்டுள்ளார்; இருப்பினும் எண்ணற்ற நாமகரணக்கூட்டங்கள் அமைவுபெற்றுள்ளன, இவற்றில் எதுவும் புதிய ஏற்பாட்டில் கண்டறியப் படுவதில்லை. தேவனிடத்தில் நாம் விசுவாசத்தினாலும் (யோவான் 8:24), மனந்திரும்புதலினாலும் (லூக்கா 13:3), இயேசுவை அறிக்கை செய்வதினாலும் (ரோமர் 10:10), மற்றும் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்வதினாலும் (ரோமர் 6:3) வந்துசேர வேண்டும் என்று தேவனே நமக்குக் கூறியுள்ளார்; இருப்பினும், நவீன யெரொபெயாம்கள் தேவனிடம் சேருவதற்குத் தங்கள் சொந்தத் திட்டங்களுடன் வந்துள்ளனர். தேவன் தமது வார்த்தையைப் படித்தல் (நடபடிகள் 17:11), பாடுதல் (எபேசியர் 5:19), ஜெபம் (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17), கர்த்தருடைய பந்தியில் கர்த்தருடைய நாள் ஒவ்வொன்றிலும் பங்கேற்றல் (நடபடிகள் 20:7; 1 கொரிந்தியர் 11:20, 21), மற்றும் நமது வளமைக்கு ஏற்றபடி வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும் காணிக்கை கொடுத்தல் (1 கொரிந்தியர் 16:1, 2) ஆகியவற்றின் மூலமாக அவரை ஆராதிக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் கூறியிருக்கவில்லையா? இருப்பினும், மனிதன், தனது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றாற்போன்று தேவனுடைய மதத்தை மாற்றியமைத் திருக்கின்றான்.

தாழ்மையான கீழ்ப்படிதலுக்கு என்னவாயிற்று? கீழ்ப்படிதலின் அவசியத்தை நாம் கற்றுக்கொள்வோமா, அல்லது நாம் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் யெரொபெயாம்களாக ஆவோமா?

கற்கவேண்டிய பாடம்:

மனிதனின் மதம்

தேவனால் புறக்கணிக்கப்படுகிறது,

அது மனிதர்களாலும் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்.

குறிப்புகள்

¹ஜெர்மனி நாட்டின் நாஜி சர்வாதிகாரியான, அடால்ப் ஹிட்லர் (1889-1945), மற்றும் சோவியத் யூனியனின் தலைவரான, ஜோசப் ஸ்டாலின் (1879-1953), ஆகியோர் தலைசிறந்த உதாரணங்களாவர். ²¹ இராஜாக்கள் 14:20ஐக் காணவும்.
³John C. Whitcomb, *A History of Israel* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1971), 362.